

Мечето толкова свикнало да идва въ училище, че дори самó започнало да си вземе отъ чанти-тѣ на децата вкусни нѣща за ядене. Ученицитѣ не му се сърдѣли и си играели съ него, като съ другарь.

Ала единъ день мечето изчезнало отъ кѣщи. Търсили го на всѣкъжде, но напраздно. Децата плакали много за своя другарь, който ги придружавалъ до училище и вземалъ участие въ играта имъ.

Минали се много години. Онзи учителъ, който учелъ децата, когато мечето идвало тука, билъ отдавна умрѣлъ. На негово мѣсто дошълъ другъ. А децата, приятели на мечето, били вече голѣми мъже.

Докато учителътъ разказвалъ урока, вратата полека се отворила и въ стаята се вмъкнала една огромна, рунтава мечка. Децата се изплашили, започнали да викатъ и се разбѣгали. А мечката не сторила никому зло. Тя само почнала да изважда отъ торбитѣ на децата вкусни нѣща за ядене и да ги яде. Следъ това отишла до огъня, огрѣла се и си излѣзла.

Цѣлото село се събрало, и всички се спуснали да гонятъ мечката, която не бѣгала, а си ходѣла спокойно.

Нѣколко души стреляли и убили мечката. Когато почнали да я разглеждатъ, узнали, че това е нѣкогашното питомно мече. То си спомнило за училищнитѣ другари и отишло да ги посети.

Всички съжалявали, но вече било късно.

3. Добромирова

